

עת"א 13111/10/16 - רונן אביב נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

עת"א 13111-10-16 אביב(אסיר) נ' מדינת ישראל
בפני כב' השופט יוסף אלרון, נשיא
כב' השופט יחיאל ליפשיץ
כב' השופטת אורית וינשטיין
העותר רונן אביב (אסיר)
נגד מדינת ישראל
המשיבה

פסק דין

לפנינו עתירת אסיר לפי סעיף 25 לחוק שחרור על תנאי ממאסר, התשס"א - 2001, ובה נתבקשנו לקבל את העתירה ולהורות על שחרורו המוקדם של העותר.

העותר הורשע על פי הודאתו בעבירות על פקודת הסמים ודינו נגזר ל- 40 חודשי מאסר בפועל, כאשר המדובר במאסרו הרביעי, ובעבר "זכה" פעמיים לשחרור מוקדם, ממאסרו הראשון והשני.

נקדים ונאמר כי ביום 5/6/2016 הופיע העותר לראשונה בפני וועדת השחרורים, אשר החליטה כי אינה יכולה להיעתר לבקשתו באותה עת, ולקיים דיון נוסף בעניינו ביום 25/12/2016.

העותר הגיש עתירה כנגד ההחלטה הנ"ל לבית משפט זה (עת"א 57752-06-16), אשר נדונה בהרכב השופטים: ס. הנשיא ר' שפירא, ב' טאובר ות' נאות-פרי, ומבלי להביע עמדה לגוף העניין, ניתנה החלטה כי עניינו של העותר יוחזר לוועדת השחרורים שתתכנס בתוך 45 יום, לכל המאוחר.

בהתאם, התקיים דיון בוועדה בעניינו של העותר ביום 9/8/2016.

הואיל וועדת השחרורים מצאה פערים בין חוות הדעת של גורמי הטיפול שהונחו בפניה בעניינו של העותר, הוחלט לדחות את הדיון בעניינו ליום 11/9/2016, כך שעד למועד האמור יתנו גורמי רש"א את דעתם להכנת תכנית שיקום בעניינו של העותר.

ועדת השחרורים דנה בעניינו של העותר ביום 11/09/2016, ודחתה את בקשתו לשחרור מוקדם, מכאן העתירה המונחת בפנינו.

ב"כ המשיבה התנגדה לשחרורו המוקדם של העותר בהדגישה כי המדובר במאסרו הרביעי של העותר אשר שוחרר פעמיים בשחרור מוקדם ולא השכיל לנצל את ההזדמנויות שניתנו לו.

לעיון חברי הוועדה הוגש חומר מודיעני שלילי ולפיו העותר היה מעורב במספר אירועים אלימים וסכסוכים עם אסירים אחרים ובשל כך, בין היתר, הועבר מכלא "צלמון" לבית הסוהר "כרמל".

כמו כן ב"כ המשיבה הגישה את התרשמות גורמי הטיפול ברש"א לפיה הומלץ על המשך טיפול בכלא לפני שחרורו לקהילה. באשר לתכנית השיקום הפרטית שהציג העותר לוועדה, נטען כי תכניות דומות שהוצגו על ידו בעת ששחרר שחרור מוקדם בעבר הוכיחו עצמן כבלתי אפקטיביות, וכן רש"א סבורים כי טרם עבר דרך שיקומית המספיקה לשחרור מוקדם.

מנגד, הדגיש ב"כ העותר את שיקולי השיקום בהציגו לוועדה תכנית שיקום פרטית וכן הדגיש את התנהגותו החיובית והתקינה של העותר בכלא בהתאם לחוות דעת עו"ס, את השתלבותו בקבוצות טיפוליות רבות בכלא צלמון, את רצונו לפתוח דף חדש בחייו הבוגרים וטען כי מן הראוי ליתן לו הזדמנות נוספת.

בתום הדיון החליטה הוועדה פה אחד שלא להיעתר לבקשה לשחרור מוקדם, בצינה כדלקמן:

"אנו רואים בהערכה את השתלבות האסיר בכיתות טיפוליות בכלא צלמון אולם הלכה למעשה תהליך הטיפול לא הושלם ותהליך טיפולי חילופי לא התקיים, כך שהלכה למעשה, אין לומר שהאסיר עבר תהליך טיפולי משמעותי אשר יצדיק שחרורו המוקדם ממאסר.

כיום, לא קיימת שום תכנית שיקום במסגרת הקהילה ומכל מה ששמענו וקראנו בחוה"ד, אין לומר שמסוכנותו של האסיר אוינה.

בנסיבות אלה ועם כל הצער שבדבר, מסקנתנו שאין מקום לשחרור מוקדם על תנאי ואנו דוחים את בקשת האסיר לשחרור מוקדם".

ב"כ העותר בנימוקי העתירה ובטיעוניו בפנינו, טען כי החלטת הוועדה אינה סבירה ויש להתערב בה וזאת, בעיקר, בשל ההליך הטיפולי האינטנסיבי והשינוי המעמיק שעבר העותר בין כתלי הכלא ובעיקר בעת ששהה בכלא צלמון.

ב"כ העותר הוסיף כי העובדה שרש"א לא מצאה תכנית טיפולית עבורו אינה משנה ואינה צריכה להוות את בסיס ההנמקה לדחיית העתירה.

איפשרנו אף לעותר לומר את דברו בפנינו, והלה ציין כי בעבר היה צעיר ולא השכיל לנצל את ההזדמנויות שקיבל, אך כעת הוא אדם בוגר, אב לילדים אשר מקבל תמיכה מקבוצות טיפול שונות וביקש ליתן לו הזדמנות נוספת.

ב"כ המשיבה טענה כי החלטת הוועדה סבירה ואינה מגלה טעות אשר מצדיקה התערבות. לעיונינו הוגש מידע מודיעני הנוגע למאסרו הנוכחי של העותר (מ/1), אשר לשיטתה מלמד על פעילות עבריינית של העותר בכלא וסכסוכים שונים בינו לבין אסירים אחרים.

עוד הגישה גיליון הרשעות קודמות (מ/2) וטענה כאמור כי המדובר במאסרו הרביעי של העותר עת נדון ל- 40 חודשי מאסר בפועל, כאשר בעבר ריצה תקופות מאסר ארוכות בגין עבירות חמורות, וביניהן הריגה וסחר בסמים.

אשר על כן, ביקשה ב"כ המשיבה לדחות את העתירה.

דין:

כידוע, ועדת שחרורים לא תורה על שחרור מוקדם של אסיר, אלא אם שוכנעה כי האסיר מבקש השחרור "ראוי לשחרור", וכן כי "שחרורו אינו מסכן את שלום הציבור", בהתאם לסעיף 3 לחוק שחרור על תנאי ממאסר, התשס"א - 2001.

סעיף 9 לחוק הנ"ל מונה את השיקולים אותם על וועדת השחרורים לשקול, שעה שהיא בוחנת את השאלה האם אסיר ראוי לשחרור מוקדם.

עינינו עיין היטב בעתירה שבפנינו ובבסיס נימוקיה כפי שעלה בהרחבה מטיעוני בא כוחו ואנו סבורים כי וועדת השחרורים אשר דנה בעניינו בחנה כדבעי את השיקולים הצריכים לעניין ומסקנתה מקובלת עלינו.

במקרה דנן איננו יכולים להתעלם מן החמ"ן השלילי שהוגש בעניינו של העותר (שכאמור, הוגש גם לעיונו) והמתייחס לתקופת מאסרו הנוכחית.

כך גם, ולמרות שהעותר השתלב במספר קבוצות טיפוליות, עלינו ליתן משקל לעובדה שחוות דעת רש"א בעניינו היא שלילית ומסקנת גורמי הטיפול היא כי לא הגיעה העת לשחרור מוקדם ועל העותר להמשיך בטיפול ושיקום בין כתלי הכלא.

בנוסף, אין אנו יכולים להתעלם מההרשעות הרבות בעברו של העותר ומאסריו הקודמים, כמו גם מהעובדה שלאחר "שזכה" פעמיים לשחרור מוקדם משני מאסריו הראשונים, הפר הוא את תנאי הרישיון, פעם אחר פעם, לא השכיל לנצל את ההזדמנויות שניתנו לו וחזר לסורו.

בנסיבות האמורות, אנו סבורים כי מבלי להמעיט בחשיבות שיקולי השיקום והדרך הטיפולית המשמעותית שעבר העותר בין כתלי הכלא, ידם של שיקולי איון המסוכנות ושלום הציבור היא על העליונה, כפי שסברה הוועדה, ומכל מקום איננו מוצאים את החלטת ועדת השחרורים לוקה בחוסר סבירות המצדיק התערבות.

אשר על כן, העתירה נדחית.

מזכירות בית המשפט תשלח עותק פסק הדין לבאי כח הצדדים וכן לעותר באמצעות שב"ס.

ניתן היום, ל' תשרי תשע"ז, 01 נובמבר 2016, בהעדר הצדדים.

א. וינשטיין, שופטת

י. ליפשיץ, שופט

י. אלרון - נשיא
[אב"ד]